

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Svorad Petruška, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 66/2015-183 z 2. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Svorad Petruška, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre

(ďalej aj „krajský súd“) č. k. 2 To 66/2015-183 z 2. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 T 120/2013-147 z 3. decembra 2014 v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 21 T 120/2013 z 2. júla 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní jeden rok, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 287 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému [REDAKOVANÉ] spôsobenú škodu vo výške 1 650,60 €.

Skutok, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného, spočíval v tom, že *«dňa 12. 10. 2012 v čase okolo 10.00 hod. v [REDAKOVANÉ] na ulici [REDAKOVANÉ] fyzicky napadol poškodeného [REDAKOVANÉ]... tým spôsobom, že počas toho ako poškodený natieral svoj plot a bol prehnutý na strane pozemku obvineného, pristúpil obvinený k poškodenému a po otázke „čo to poškodený robí na jeho pozemku“ udrel poškodeného otvorenou rukou po ľavej časti hlavy v oblasti ucha, čím spôsobil poškodenému otras labyrinthu, podvrtnutie krčnej chrbtice a pomliaždenie spánkovo – záhlavnej krajiny vľavo, ktoré si podľa znaleckého posudku vyžiadalo PN v trvaní do štyroch týždňov».*

Dňa 17. decembra 2014 podal sťažovateľ v zákonnej lehote proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta, že krajský súd sa v napadnutom uznesení dostatočným spôsobom nevysporiadal s námietkami uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Uvádza, že „*prvostupňový súd ani porušiteľ* (krajský súd, pozn.) *sa nevysporiadali jednak s mojim návrhom na doplnenie dokazovania, s nezrovnalosťami vo výpovediach poškodeného a ďalších svedkov a jednak sa nezaoberal s dôkazmi, ktoré som zabezpečil (tri obrazovo-zvukové záznamy z mobilu z 9,48 hod)*“. Sťažovateľ tiež namieta konštatovanie krajského súdu v napadnutom uznesení, že „*v prípade obžalovaného ide o osobu páchatela, ktorá medziľudské vzťahy rieši vznetlivo bez úvahy o následkoch svojho konania*“. Podľa sťažovateľa „*takto vyvedené závery*“ sú „*zjavne neodôvodnené a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a preto majú za následok porušenie základného práva a slobody*“. Sťažovateľ ďalej uvádza, že „*súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...*“. Podľa sťažovateľa však prvostupňový ani odvolací súd riadne neodôvodnili odmietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania výsluchom policajtov privolaných na miesto činu a prehratím obrazovo-zvukových záznamov zaobstaraných sťažovateľom. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že po príchode policajtov na miesto nebola vykonaná prehliadka tela poškodeného ani obhliadka miesta činu.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti potom sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„*1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To/66/2015 zo dňa 02. 12. 2015 porušené bolo.*

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To/66/2015 zo dňa 02. 12. 2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúma, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa sťažovateľa porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v podstate v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa odvolací súd podľa jeho názoru riadne nevysporiadal s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania, a tiež v tom, že nevykonal ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie bolo podľa sťažovateľa potrebné pre náležité objasnenie skutkového stavu.

Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa namietaného nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru,

z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

K námietke sťažovateľa, že v jeho veci neboli vykonané ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie považoval za potrebné, ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej konformity v sťažovateľom vymedzenom rámci základného

práva na súdnu ochranu, pričom vzal do úvahy aj obsah rozsudku okresného súdu, s ktorým tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uvádza:

„Súd vykonal dokazovanie tak, ako ho navrhli vykonať strany obžaloby a obhajoby, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15. 10. 2014 a 03. 12. 2014, výsluchom obžalovaného [REDAKOVANÉ], svedkov [REDAKOVANÉ], v procesnom postavení poškodeného, svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], znalca z odboru zdravotníctvo odvetvia chirurgia a traumatológia [REDAKOVANÉ], prehratím obrazového záznamu z CD nosiča na (č. l. 79), prehratím zvukového záznamu z CD nosiča na (č. l. 74) a prečítaním listinných dôkazov z vyšetrovacieho a súdneho spisu.

... Súd odmietol vykonať v zmysle návrhov obhajoby výsluch služby konajúcich policajtov, s úradným záznamom zo zásahu na mieste, a s nahrávkou z operačného strediska o nahlásení útoku a rekonštrukciu na mieste činu, z dôvodu, že sa týkajú okolností, ktoré možno zistiť inými už skôr navrhnutými dôkazmi a v tomto štádiu konania po vykonaní dôkazov sa týkajú okolností už nepodstatných pre rozhodnutie.

... Súd obžalovaným vyhotovený a na hlavnom pojednávaní prehraný záznam vykonaný prostredníctvom mobilného telefónu, bez vedomia poškodeného ako dôkaz pre zachovanie práva obžalovaného na jeho obranu pripustil na hlavnom pojednávaní vykonať. ... Záznam ale nepotvrďuje ani nevyvracia okolnosť obžalovaným spáchaného činu v samotnom zasadení úderu do tváre poškodeného.

... Súd mal vyššie uvedené skutočnosti k okolnostiam spáchania činu preukázané tiež zo zdokumentovaných fotografií z miesta činu na (č. l. 3), na (č. l. 77 až 78) a na (č. l. 81 až 88).

... Súd vykonaným dokazovaním zistil okolnosti skutku, zistil, že skutok sa stal ako je uvedený v obžalobe a že skutok spáchal obžalovaný [REDAKOVANÉ]. Súd zároveň zistil okolnosti spáchania skutku a jeho následok.

Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané zavinenie obžalovaného.“

Sťažovateľ vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu namietal v podstate nedostatočný rozsah vykonaného dokazovania, nedostatočné zistenie skutkového stavu

a s tým súvisiace nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom. Krajský súd v Nitre napadnuté uznesenie, ktorým odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol, odôvodnil okrem iného takto:

„V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanoveniami § 168 ods. 1 Tr. por., súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pretože pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

Obžalovaný v priebehu celého konania uvádzal, že konania kladeného mu za vinu sa nedopustil a že celé toto na neho vymysleli poškodený s manželkou.

... Obrana obžalovaného však bola v plnom rozsahu vyvrátená nielen výpoveďou poškodeného, ale aj svedkyne [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ], avšak aj objektívnymi dôkazmi a to predovšetkým závermi znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo [REDAKOVANÉ].

... Ani odvolací súd vzhľadom na dokazovanie vykonané v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní ako aj samotným súdom I. stupňa nemá dôvod spochybňovať závery súdu I. stupňa, že obžalovaný konal tak, ako je uvedené v skutku napadnutého rozsudku.

Po vykonaní dokazovania a vyhodnotení jednotlivých dôkazov tak jednotlivo ako aj v ich súhrne súd I. stupňa následne správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože poškodenému úmyselne ublížil na zdraví s tým, že čin spáchal na chránenej osobe s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. a to na osobe vyššieho veku.“

Sťažovateľom namietanému záveru krajského súdu, že „v prípade obžalovaného ide o osobu páchatel'a, ktorá medziľudské vzťahy rieši vznetlivo bez úvahy o následkoch svojho konania“, predchádzalo v napadnutom uznesení toto odôvodnenie:

„Pri ukladaní trestu tak jeho druhu, ako aj výmery súd I. stupňa vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Tr. zák. a prihliadal nielen na spôsob spáchania činu, ale aj okolnosti, jeho následok, zavinenie, pohnútku a osobu páchatel'.

V prípade obžalovaného zistil, že obžalovaný sa v minulosti dopustil konania, ktoré boli riešené ako priestupky, pričom v dvoch prípadoch sa jednalo o priestupky voči občianskemu spolunažívaniu za verbálne napadnutie a oplzlé nadávky a jedenkrát proti majetku za úmyselné rozbitie skla na vchodových dverách do domu občanov bývajúcich v jeho susedstve, za čo mu boli uložené pokarhanie a pokuta. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že voči obžalovanému bolo za útok na verejného činiteľa rozhodnutím Okresnej prokuratúry v Nitre sp. zn. 2 Pv 569/2010 zo dňa 11. 01. 2011 podmienene zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou v trvaní do 19. 01. 2012, v ktorej sa osvedčil.“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorých podstatný obsah týkajúci sa námietok sťažovateľa je citovaný v časti II tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 66/2015-183 z 2. decembra 2015 zjavne nie je neodôvodnené, svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd, reagujúc na všetky podstatné výhrady sťažovateľa uplatnené v jeho odvolaní, náležitým a ústavne konformným spôsobom objasnil, prečo považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné a jeho skutkové a právne závery za správne.

Z odsudzujúceho rozsudku okresného súdu sp. zn. 21 T 120/2013 z 3. decembra 2014, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že tieto rozhodnutia vychádzali zo skutkového stavu, o ktorom neboli dôvodné pochybnosti a ktorý bol ustálený na základe dokazovania vykonaného v rozsahu zodpovedajúcom zákonným požiadavkám (§ 119 ods. 1 Trestného poriadku). Uvedené rozhodnutia zároveň spĺňajú zákonom ustanovené náležitosti odôvodnenia súdnych rozhodnutí (§ 168 v spojení s § 180 Trestného poriadku) a ústavne akceptovateľným spôsobom objasňujú všetky pre posudzovanú vec významné skutkové a právne otázky.

V nadväznosti na uvedené, vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa, ktoré v konečnom dôsledku súvisia s jeho nespokojnosťou s rozhodnutím súdov v jeho veci, ústavný súd pripomína, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy

účastníka konania, resp. strany trestného konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného a z dôvodu, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľa, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016